

Duhul Sfânt era din veac și este și va fi, nici început având și nici sfârșit; ci pururea cu Tatăl și cu Fiul este unit și împreună socotit. Viață și de viață făcător; Lumină și de lumină dătător; Binele însuși și Izvor de bunătate; prin Care Tatăl Se cunoaște și Fiul se preaslăvește, și de toți se știe: O putere, o unire și o închinare a Sfintei Treimi.

Slujba Pogorârii Sfântului Duh, la Laude

Frate, înțelegi tu cine este Duhul Sfânt? Duhul Sfânt este lumina de mai-nainte de veci; El este Focul de-viață-făcător; El este Dătătorul vieții și Viața Însăși; El este Minte și Putere, ale Cărui adâncuri nici un muritor - nici chiar puterile îngerești - nu le poate atinge sau descrie! Duhul Sfânt este Dumnezeu, a treia Persoană a Sfintei Treimi, purcezând de la Tatăl [și fiind trimis în lume] prin Fiul, fiind împreună-slăvit și împărățind pe același tron cu Ei. Duhul Sfânt este Cel mai minunat dintre toate cele ce sunt pe pământ.

Frate, știi tu Cine este Duhul Sfânt? Dacă spui: „Da, știu”, te afli în mare înșelare, și mă tem pentru tine, căci numai Dumnezeu Se cunoaște pe Sine Însuși, după cuvântul Apostolului: Cele ale lui Dumnezeu nimeni nu le știe, fără numai Duhul lui Dumnezeu (I Cor. 2: 11). Pentru eretici este firesc să se „înfrățească”

cu Duhul Sfânt, dar nouă, ortodocșilor, ni se cere ca însuși numele Duhului Sfânt să-l rostim cu frică și cu cutremur. Dacă spui: „Nu, nu știu”, de asemenea mă tem și mă întristez pentru tine, deoarece aceasta arată că viața ta este încă o noapte întunecată. Frate, trebuie să-L cunoști pe Duhul Sfânt după puținul de care suntem în stare, căci de nu va locui Duhul Sfânt înlăuntrul tău, nu ești al lui Hristos; dacă Duhul nu-ți atinge inima în această viață, vai ție, căci ești încă mort duhovnicește (cf. Rom. 8: 9-10).

Frate, ai experiat vreodată o mare bucurie? Acesta a fost Duhul Sfânt. Ai experiat oare - în vreme ce te bucurai de o mulțumire deplină în treburile lumești - vreun dor mistuitor pentru cele cerești? Acesta a fost Duhul Sfânt, Care-ți vorbea, chemându-te la Sine. Și invers, ai fost oare vreodată cercetat, chiar și pentru o clipă, de vreo vedenie de o frumusețe de nedescris

care pur și simplu e de neînchipuit și, desigur, nepământescă? A fost Duhul, Care ți-a dat o licărire din lumea ce va să vie. (Iar în privința viselor, trebuie să ne punem toată încrederea în călăuzirea duhovnicească a bătrânului nostru.) Frate, nu ți s-a părut adesea că întreaga lume, cu toate lucrurile ei cele bune, nu face nici cât o lumânare, și că tu vrei doar să cazi în genunchi și să te rogi pentru o mângâiere cerească? Acesta e Duhul Sfânt, Care-ți atinge sufletul. Frate, atunci când Duhul Sfânt îți atinge sufletul, cunoaște că, atunci, întreaga lume îți va apărea într-o lumină diferită, așa cum în noapte lumea noastră materială este foarte diferită de aceea ce este luminată de soare, când totul se vede limpede, și e ușor de văzut. Frate, în clipe de tristețe adâncă, n-ai experiat oare simțăminte de mângâiere binefăcătoare și pace, ca o adiere caldă neașteptată, vestitoare a apropierii primăverii, în mijlocul gerului iernii? Este Duhul Sfânt, Care te-a mângâiat, căci El este Mângâietorul. Frate, n-ai experiat un simțământ neașteptat de dragoste arzătoare pentru Dumnezeu, pe Care, deși nu L-ai văzut și nu-L poți vedea și nici nu-L poți cunoaște cu mintea, n-ai simțit apropierea Lui prin omul tău lăuntric, n-ai strigat din inimă cu lacrimi: Al Tău sunt eu, mântuiește-mă! (Ps. 118: 94)? Acesta este Duhul Sfânt. Dragostea Însăși te-a luat sub acoperământul ei.

Frate al meu, ție îți zic: și tu ești biserică a lui Dumnezeu, după cuvintele dumnezeiescului Pavel: ...trupul vostru este templu [biserică] al Duhului Sfânt

care este în voi, pe care-L aveți de la Dumnezeu și voi nu sunteți ai voștri (I Cor. 6: 19). Cum s-ar spune, tu nu-ți mai aparții, ci ești al lui Dumnezeu; ești al Domnului Iisus Hristos, Care te-a mântuit cu mare preț (I Cor. 4: 20), scumpul Lui Sânge, prin care te-a răscumpărat pentru Sine (cf. Fapte 20: 28). Pentru aceasta ești biserică a lui Dumnezeu. Duhul Sfânt locuiește întru tine când ai credința ortodoxă și când modul tău de viață e pe potrivă acestei credințe. Când credința ta a fost slăbită sau ai păcătuit într-un fel sau altul, nu te întrista! Sau, mai degrabă: da, întristează-te, dar nu deznădăjdui, căci Dumnezeu îți vede slăbiciunea: Carnea este neputincioasă, așa ți-a zis, în bunăvoința Sa, Făcătorul tău (Mt. 26: 41). Templele pământesti sunt supuse stricăciunii și trebuie refăcute, și sunt făcute din piatră, cărămidă, marmură, fier - materiale mult mai tari decât trupul tău care, ca urmare a căderii, transmite slăbiciunile și predispozițiile sale față de boli mai departe chiar sufletului tău celui nemuritor. Dacă îți arăți ardoarea, atunci, în ziua Cincizecimii, pe când te vei ruga, templul tău se va înnoi, iar harul Duhului Sfânt este puternic a-l face încă o dată mai puternic și mai mareț. Roagă-te ca niciodată să nu încetezi a fi un templu al lui Dumnezeu, și ca Duhul Sfânt nu numai să nu Se depărteze niciodată de la tine, ci să te și înnoiască, să te întărească, să te sfințească și să te umple cu har.

Din cartea *Cugetările unei inimi smerite*, Editura Egumenița

Scopul vieții creștine

” - *Părinte, de ce nu înțelegem cât rău ne face duhul lumesc și suntem atrași de el?*

- *Pentru că duhul lumesc intră încet-încet, precum a intrat ariciul în cuibul iepurelui. La început ariciul a rugat pe iepure să-l lase să-și bage puțin capul în cuibul lui ca să nu-l plouă. Apoi a băgat și un picior, apoi celălalt și, în cele din urmă, a intrat tot, iar cu țepii lui l-a scos cu totul pe iepure afară. Așa și cugetarea lumească, ne înșeală cu mici cedări și încet-încet ne stăpânește. Răul înaintează puțin câte puțin. Dacă ar veni deodată, nu am fi înșelați.*

Părintele Paisie Aghioritul

Cu durere și dragoste pentru omul contemporan

Lumea se dă în vânt după mărunțișuri. Produse cosmetice și alimentare, obiecte de uz casnic, mașini sau găтели vestimentare – o mulțime de lucruri care, împreună, ne induc sentimentul împlinirii personale și sociale. Toate acestea constituie ceea ce noi numim astăzi, în mod foarte concret, *civilizație*. Și, totuși, lumea este poate mai neliniștită acum decât oricând altcândva în istorie. Iar această profundă neliniște sporește cu fiecare zi, fiind ascunsă în spatele unei ipocrizii

socială extrem de bine pusă în scenă, în-cât ne putem întreba cu îndreptățire: la ce bun această „minunată” civilizație?

Un filosof creștin observa cu ani în urmă că Occidentul este tot mai conștient de criza în care se află, o analizează cu geniul caracteristic, însă nu găsește soluția ieșirii din ea, căci de mai multe secole a pierdut filonul adevăratului creștinism. În același timp, ortodocșii – susținea același filosof – dețin soluția ieșirii din criză

În chiar trăirea vie a credinței creștine pe care a păstrat-o nealterată Biserica Ortodoxă, dar, din păcate, nu pricep criza în care se află pentru că nici ei nu mai trăiesc cu adevărat ortodox.

În fond, și unii și alții suferă de aceeași orbire la care ne-a adus pierderea scopului adânc al vieții creștine. Poate că altul ar fi fost cursul istoriei dacă măcar aceia care își zic ortodocși ar fi dat ascultare cuvântului rostit de Sfântul Serafim din Sarov către Motovilov, prin care îi descoperea taina înțelesului adânc al vieții creștine: dobândirea Duhului Sfânt. Orice ar face omul pe pământ – ne învață Sfântul Serafim – nu-i va fi de mare folos, dacă nu se ostenește în mod conștient să câștige, cât de puțin, prezența Duhului Sfânt în viața sa. Din păcate, acest înțeles duhovnicesc al vieții creștine a ajuns să fie nu numai neglijat, ci chiar ironizat condescendent de cei ce s-au erijat, cu auto-suficiență, în criterii ale Ortodoxiei. Efectele?...

Fără luminarea Duhului Sfânt, fără negrăita dulceață și mângâiere pe care ne-o aduce prezența Sa în inima noastră, viața creștinului devine mult prea searbădă. De aceea, mulți nu mai suportă relația doar formală cu Biserica, în virtutea unei tradiții strămoșești, și o rup în mod definitiv cu credința. Căci posturile, spovedania și slujbele pe de o parte, iar pe de

FOTO: Matei Bută

O, fi cu chipuri luminate ai Bisericii! Primiți curățire izbăvitoare de păcate, roua Duhului, cu suflare de foc. Că acum a ieșit lege din Sion, harul Duhului, Cel în chip de limbi de foc.

Slujba Pogorării Sfântului Duh, Canonul al doilea, Irmosul

Iubite frate, după ce deunăzi am prăznuit Înălțarea Domnului, după Învierea lui Hristos, acum că drumul nevoinței s-a deschis și pentru tine, trebuie să stăruim mai departe în rugăciune în așteptarea acelei mari și pline de încununare sărbătoare a Cincizecimii. Desigur că, de la acea primă Cincizecime din vremea Sfinților Apostoli, Sfântul Duh a fost și va fi pentru totdeauna și cu putere în Biserică, iar harul Său, fără a se micșora vreodată, săvârșește toate Tainele

în tot timpul anului. Dar cunoaște că de Praznicul Sfintei Cincizecimi, când Sfânta Biserică prăznuiește biruitoare vărsarea Duhului Sfânt peste Biserică, aceasta nu este numai o aducere aminte a unui eveniment trecut – în ciuda faptului că acest eveniment deosebit a fost la vremea lui de o mare însemnătate atât pentru trecut, cât și pentru prezent și viitor (toate sărbătorile și Tainele săvârșite de Biserică au semnificație pentru viitor), ci aceasta este și o deosebită și preaîmbelșugată vărsare a

Duhului Sfânt în Biserică, când harul Său îi pecetluiește cu mare putere pe cei ce în acea zi vin cu rugăciune în biserici și, plecându-și inimile și genunchii, se roagă să primească pe Sfântul Duh în sufletele lor și binecuvântare peste viețile lor.

Sfinții Apostoli, așa cum am zis, stăruiau în rugăciune și în cerere, așteptând pogorârea Sfântului Duh. Așa și tu, urmând pilda lor, roagă-te de mai-nainte, și cu rugăciune înfocată gătește-te în așa fel ca harul Sfântului Duh nu numai să te atingă, ci și să vină și să rămână neîncetat în inima ta. Nu cugeta că răstimpul dintre Înălțare și Cincizecime este un fel de distanță goală. Nu, acest timp ne este dat cu un scop - acela să ne putem pregăti pentru a primi un mare har și o mare taină. Mai mult, în Scriptură nu se spune că, așteptând pogorârea Sfântului Duh, Apostolii stăruiau în rugăciune și post, așa cum făceau în alte ocazii (cf. Fapte 13: 3; 14: 23; I Cor. 7: 5; II Cor. 6: 5, 11: 27). Zice doar că ei au stăruit în rugăciune și cereri, și că așteptarea lor pentru acest mare dar (cf. Fapte 11: 20) nu era însoțită de osteneți și greutate; în acest moment nevoința lor era doar duhovnicească. Pogorârea Sfântului Duh a fost începutul unui Nou Veac, pregustarea fericitei vieți din Rai, unde vor fi răsplățiți pentru nevoințele ascetice, dar nu și nevoințe; va fi o vreme de odihnă și pace, nu trudă și războaie... . Iar acum, de la tine nu se cer post sau metanii, ci numai o așteptare bucuroasă a harului și o stăruință în rugăciune. Ia aminte să nu fii în negrijă în această privință. Ca și Sfinții Ucenici

ai lui Hristos în vremurile cele vechi, și tu, de asemenea, care ești ucenic al lui Hristos, rămâi în Biserică, laudând și binecuvântând pe Dumnezeu (Luca 24: 53).

Si așa, după înălțarea în trup și până la Cincizecime, Sfinții Apostoli au așteptat venirea Sfântului Duh. Din pricină că Duhul Sfânt încă nu Se pogorâse, Biserica nu primise încă acel neprețuit, neasemuit dar. Trupul Bisericii era, cum s-ar zice, fără suflet, neînsuflețit. Duhul Sfânt încă nu venise să dea viață și să însuflețească Biserica lui Hristos, inima Bisericii nu începuse să bată (1).

O, Duhule al lui Dumnezeu, vino și Te sălășluiește în inima Bisericii Fiului lui Dumnezeu! O, Duhule Sfinte, vino și în bisericile noastre cele pământești și în inimile noastre! Da, frate, Duhul Sfânt va veni în bisericile lui Dumnezeu. Ai grijă să te învrednicești ca El să vină și în trupul și în sufletul tău. Ști că Biserica este acolo unde este și Duhul; fără Duhul Sfânt nu poate fi nici o Biserică. Din această pricină, adunările eretice nu pot fi numite Biserici, chiar dacă formele lor exterioare sunt asemănătoare celor ale Bisericii. Să știi că acesta este doar un cadavru fără viață. Duhul Sfânt sălășluiește acolo unde este credință dreaptă și o puternică adevărire în virtute și adevăr [a acesteia]. Despre o astfel de Biserică mărturisește Domnul ca de Mireasa Sa, adresându-I-se profetic: Toată ești frumoasă, draga mea, și fără nici o pată (Cântarea Cântărilor 4: 7).

Occidentul și lepădarea de Hristos

În preajma Patimilor și Învierii Domnului, lumea occidentală a șocat prin câteva noi gesturi de lepădare de Hristos. În Marea Britanie, peste 100.000 de britanici au semnat certificate de „dezbotizare”, disponibile pe Internet, în care se stipulează renunțarea la credința creștină. Aceste certificate, puse în circulație de *National Secular Society* (NSS – „Societatea Seculară (adică ateistă) Națională”) și numite cu corectitudine politică „certificate de dezbotizare”, nu sunt altceva decât varianta modernă a adeverințelor de lepădare (*libellus*) primite de creștinii ce se lepădau de Hristos și jertfeau idolilor. În vremurile de prigoană,

numai cei care aveau aceste hârtii scăpau de chinuri și de moarte. Certificatele pot fi achiziționate pentru numai 3 lire sterline, cifră simbolică, care amintește de cei treizeci de arginți primiți de Iuda pentru că L-a vândut pe Hristos.

Asemenea unui cancer care se răspândește în întregul organism social, mișcarea de „dezbotizare” s-a extins în mai multe țări europene. Astfel, Înalta Curte din Spania a dat câștig de cauză unei persoane din Valencia, Manuel Blat, hotărând că, în temeiul legilor de protecție a datelor, el poate să șteargă înregistrarea botezului său. Aceasta ne face să ne întrebăm: pentru ce botezul poate fi șters

FOTO: Obama, președintele SUA

din acte în temeiul legilor care protejează datele personale, dar un creștin nu poate refuza, pe același temei, noile documente cu microcip impuse de UE, documente ce violează libertatea persoanei și-i atacă credința?

În mod similar, Uniunea Italiană a Relaționiștilor și Agnosticilor (UAAR) a câștigat o bătălie legală pentru dreptul la „dezbotizare”, în 2002. Situl grupului are un formular de „dezbotizare”, pentru a facilita lucrurile. Potrivit secretarului UAAR, Raffaele Carcano, mai mult de 60.000 de astfel de formulare au fost descărcate în ultimii patru ani și continuă să fie descărcate la o rată de circa 2.000 pe luna (potrivit frontpress.ro).

Dacă în Marea Britanie oamenii se leapădă, prin astfel de certificate, în mod oficial de credința în Hristos, președintele american Barack Obama s-a lepădat în fața lumii musulmane de creștinism, în numele poporului său. Prezent la începutul lunii aprilie în Ankara, Turcia, președintele Americii a declarat Islamului: „Cu toate că... avem o populație creștină considerabilă, *nu ne considerăm o națiune creștină* sau o națiune evreiască sau una musulmană. Ne considerăm o națiune de cetățeni legați de idealuri și un set de valori.” Afirmatia reia unele remarci făcute de Obama în 2007, pe când încă nu era președinte: „Orice am fi fost [noi, americanii] înainte, nu mai suntem doar o națiune creștină” (potrivit lifesitenews.com).

Declarațiile președintelui american nu sunt întâmplătoare; ele vin după ce la

Summit-ul G20, ce a avut loc la Londra cu câteva zile înainte de deplasarea în Turcia, Obama s-a închinat, asemenea unui supus, regelui musulman al Arabiei Saudite, Abdullah, gest simbolic ce a șocat prin ineditul său (potrivit washingtontimes.com).

Gestul este simbolic, din cel puțin două motive.

În primul rând pentru că președintele american, care are o binecunoscută agendă pro-homosexualitate și pro-avort, se închină în fața unui rege musulman, recunoscut la rândul său pentru politica sa ecumenistă. Acesta este și modul în care a fost interpretată și laudată plecaciunea lui Barack Obama față de regele Abdullah de către editorialistul cotidianului arab *Asharq Alawsat*, Muhammad Diyab: „Obama a dorit să-și arate respectul și aprecierea pentru personalitatea regelui Abdullah Bin Abdulaziz, cel care a făcut unul dintre cele mai importante apeluri din era modernă: apelul la dialog inter-religios și inter-cultural pentru a elimina ura, conflictele și războaiele” (sursa: Hotnews.ro).

În al doilea rând, pentru că gestul închinării președintelui celei mai mari puteri occidentale înaintea un suveran musulman surprinde simbolic o realitate dură a vremurilor noastre: Occidentul, parte a lumii considerată până nu demult un spațiu creștin, se islamizează, atât din punct de vedere demografic, cât și spiritual. Statisticile arată că, dacă în Europa sunt acum 52 de milioane de musulmani, în următorii

Papa, întâiul între credincioșii „Noii Ere”?

Papa Benedict a efectuat recent o vizită diplomatică plină de semnificații simbolice în Orientul Apropiat, apogeul turneului conducătorului de la Vatican fiind atins la Ierusalim, oraș ale cărui teritorii sunt disputate de guvernul israelian și autoritatea palestiniană. Turneul a avut două componente majore, legate strâns una de alta: cea politică – strângerea legăturilor cu liderii regionali; cea religioasă – promovarea sincretismului religios sub noua formă a unei viclene „unități în diversitate”.

FOTO: papa împreună cu rabinul zidului plângerii Shmuel Rabinowitz

Ierusalimul, centrul lumii

„Pace” pare să fi fost cel mai des rostit cuvânt la întâlnirile oficiale ale turneului amintit. În declarațiile liderilor israelieni cu care s-a întâlnit Papa, găsim ideea că pacea mondială depinde de Ierusalim: „*Pacea din Ierusalim va aduce pace întregii lumi*”, declara ministrul israelian al turismului la vizitarea Zidului Plângerii de către Papă. Într-o abordare mesianic-sincretistă, același ministru mai spunea: „*Ne aflăm lângă ultimele vestigii ale Templului Sfânt, renumit în lumea întreagă, ale cărui pietre poartă mărturia vremurilor grele și*

aspirația de pace și frățietate între popoare, națiuni și religii”. În același spirit, președintele Shimon Peres arăta, în discursul ținut la sosirea lui Benedict pe aeroport, că obținerea unei păci regionale va avea urmări asupra întregii lumi. “*În numele statului Israel, vă întâmpin la sosirea dumneavoastră cu o binecuvântare: pace*”, a fost formula „sacerdotală” cu care liderul statului Israel l-a întâmpinat pe Papă. Shimon Peres a mai dăruit Papei Benedict o ediție masoretică a Vechiului Testament pusă pe un suport electronic din siliciu,

de mărimea unei gămălii de ac, promovând, astfel, tehnologia cipurilor într-un mod inedit... Reținem, așadar, că pe lângă încărcătura simbolică a orașului revendi-

cat de trei mari religii – creștină, iudaică și islamică – Ierusalimul conține și marele potențial de a deveni centrul politic al lumii, cel puțin informal, într-o primă fază.

„Casă de rugăciune pentru toate popoarele”

O altă idee vehiculată în dialogurile purtate de Papa Benedict cu liderii israelieni a fost că Ierusalim este și trebuie să devină, încă și mai mult, un loc de rugăciune pentru toate religiile. Același Shimon Peres, precum și alți conducători politici, au citat în discursul de primire a Papei următorul verset din versiunea masoretică a scrierilor Prorocului Isaia: *„Casa mea, casă de rugăciune se va chema*

pentru toate popoarele” – (Isaia 56:7). În același duh, Papa Benedict a amintit de *„această comuniune, care transcende toate barierele lingvistice, rasiale și culturale”*, și a evocat, la întâlnirea cu Marele Muftiu din Ierusalim, rădăcinile comune ale iudaismului, islamului și creștinismului. Papa a cerut, de asemenea, acces liber în Ierusalim pentru credincioșii tuturor religiilor.

Care „spirit al Profeților”?

În aceeași întâmplare adresată Papei la sosirea în Ierusalim, președintele Shimon Peres afirma: *„Sunt convins că dialogul dintre iudaism și creștinism va continua în spiritul Profeților”*. Este cunoscut faptul că Biserica Catolică a făcut mari concesii iudaismului la Conciliul Vatican II, unde s-a decis eliminarea textelor liturgice care făceau referire la iudei și la orbirea celor ce L-au răstignit pe Hristos. Mai puțin cunoscută este contribuția actualului Papă la apropierea fără precedent dintre evrei și catolici de după Vatican II. Vom înțelege, de asemenea, și la care

„spirit al Profeților” face referire liderul politic S. Peres. Oare pentru această contribuție este numit Papa, de către Shimon Peres, în prima sa vizită din Ierusalim, *„întâiul între credincioși”*? Ce fel de recunoaștere a întâietății este aceasta, și cu ce preț a fost ea obținută de capul Bisericii Catolice?

Secretul mișcării pentru drepturile homosexualilor: PEDOFILIA

”

*Cu neputință este să nu vină smintelile, dar
vai aceluia prin care ele vin! Mai de folos i-ar
fi dacă i s-ar lega de gât o piatră de moară și ar
fi aruncat în mare decât să smintească pe unul
dintre aceștia mici.*

”

(Luca 17:1-2)

An de an, homosexualii din lumea „civilizată” manifestează în centrele marilor orașe occidentale pentru a-și celebra tristele victorii: înaintarea frontului Sodomei și Gomorei în inima unei societăți care, din ce în ce mai puțin, se poate recunoaște sau chiar autodefini ca și creștină.

Anul acesta, homosexualii din România au avut un motiv în plus să sărbătorească: noul Cod Penal, căruia nici nu i-am mai spune „românesc”, liberalizează

în chip mascat pedofilia, coborând până la 13 ani vârsta la care sunt pedepsite abuzurile sexuale ale minorilor. Măsura nu face decât să legalizeze tacit uriașele rețele internaționale de trafic de copii, pentru care țara noastră este o țintă importantă.

Copiii, copiii, copiii – ce au homosexualii cu copiii noștri?

Căutând „tinerețea fără bătrânețe și viața fără de moarte” aici, pe pământ,

lumea modernă nu cinstește nicio altă vârstă mai mult decât vârsta tinereții; nu există într-însa om mai aclamat decât adolescentul și dorințele lui, nici ființă aparent mai protejată decât copilul.

Ultimele evenimente ne confirmă însă că nu există categorii umane mai vulnerabile în epoca modernă decât copilul și

adolescentul. Sufletele și trupurile lor au devenit parcă un câmp de bătălie pentru soarta lumii acesteia. Așa cum am văzut în nr. 3 ale revistei noastre, dacă drumul de la legalizarea avortului la legalizarea și normalizarea experimentelor științifice pe embrioni umani și pe copii nenăscuți este unul foarte scurt, realizat în decurs

FOTO: Locul unde a fost Sodoma și Gomora

de numai câțiva zeci de ani, calea de la legalizarea și normalizarea homosexualității în societatea contemporană la dezincriminarea și *normalizarea* pedofiliei are loc într-un ritm tot mai alert.

Nu numai evenimentele cele mai recente, ci și studiile științifice și istoria mișcării homosexuale ne arată că, încă de la începuturi, aceasta a avut în agendă susținerea pedofiliei. Am putea spune chiar că pedofilia este o componentă esențială a mișcării homosexuale, fără de care aceasta,

în mod practic, nu s-ar putea perpetua. Pentru că ce altceva înseamnă propaganda pro-homosexualitate din școli, de la cea mai fragedă vârstă, decât coruperea sufletelor copiilor prin educație, pentru a face din trupurile lor altare ale patimii sodomiților? Bineînțeles, pretextul este unul democrat: lupta împotriva discriminării minorităților sexuale, egalitatea de șanse și libertatea de conștiință! Dar oare ce alt sens ar putea avea educația homosexuală în școli, decât câștigarea de adepți?

Lacrimile unui ținut martir

Pelerinaj în Kosovo

*Care împărăție o vei alege?
Vei alege împărăția cea lumească,
Sau o vei alege pe cea cerească?*

(dintr-un poem închinat bătăliei de la Kosovo Polie, 1389)

În februarie 2008 s-a declarat, unilateral și prin încălcarea rezoluțiilor ONU ce garantează suveranitatea statelor naționale, independența provinciei Kosovo. SUA, alături de marile puteri europene, au impus crearea acestui stat nou. Pe cine au susținut însă aceste puteri, sub pretextul respectării drepturilor minorităților?

Pe liderii UCK, o organizație criminală, dovedită a întreține legături cu rețelele teroriste de tip Al-Qaida.

De altfel, liderii UCK sunt acuzați de Carla Ponti, fostul procuror al Tribunalului Penal Internațional de la Haga, de trafic de organe omenеști prelevate de la ostaticii sârbi. Aceiași lideri

FOTO: Biserică aruncată în aer de albanezi după încheierea războiului (fotograf: Milinko Stefanovici)

sunt astăzi oficialii „statului” Kosovo. De ce încurajează SUA crearea unui stat controlat de teroriști islamici dovediți? Nu reiese, oare, de aici că lupta antiteroristă este o pură invenție propagandistică? În virtutea „luptei antiteroriste” s-au suspendat drepturi civile și s-au restrâns libertăți vechi de secole, ce afectează oamenii simpli, dar nu se ezită, în același timp, crearea unui stat controlat de cei contra cărora, chipurile, se luptă...

Introducere

Palma de pământ cunoscută sub numele de Kosovo, numită pe vremuri „Vechea Serbie”, a ajuns cunoscută tuturor în 1999, când forțele NATO au început să bombardeze ceea ce sârbii socotesc de 700 de ani drept „Țara Sfântă” a lor. Atacul a ținut 78 de zile. S-au aruncat bombe nu doar asupra Kosovo-ului, ci și asupra capitalei Serbiei, Belgradul, asupra altor orașe mari și asupra Muntenegrului învecinat. N-au scăpat nici obiectivele civile. Urmarea acestui război unilateral a fost ocuparea ținutului aflat în dispută, Kosovo, de către forțele NATO, până în ziua de astăzi. Astăzi în Kosovo a mai rămas doar o mână de sârbi. În mare parte, ei au fugit în Serbia, care adăpostește acum una din cele mai mari comunități de refugiați din lume. Presa occidentală a spus prea puține despre faptul că un sârb își poate risca viața dacă se manifestă public în Kosovo și Metohia, în ciuda trupelor NATO, din cauza amenințării

FOTO: Patriarhul Pavle al Serbiei
(fotograf: Milinko Stefanovici)

albaneze, atât în trecut, prin mișcarea teroristă numită UCK (Armata de Eliberare a Kosovo-ului), cât și astăzi. Este un fapt de care poate da mărturie orice trecător prin regiune.

Patriarhia din Peci

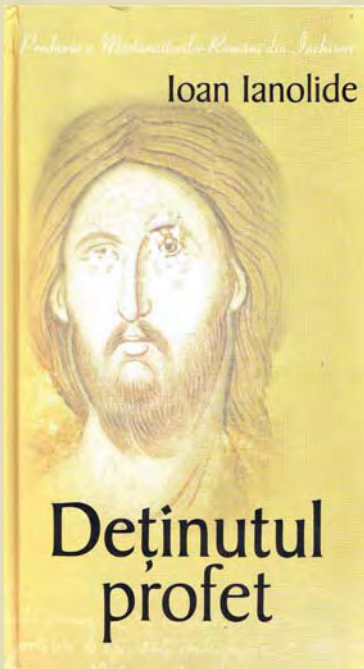
Biserica din Serbia își trage rădăcinile din 1219, când Sfântul Sava, după ce s-a format duhovnicește în Sfântul Munte Athos, a fost hirotonit arhiepiscop al Serbiei, cu scaunul la mănăstirea Jicea, din centrul Serbiei. Mai apoi, Sfântul

Ioan Ianolide

Deținutul profet

Ed. Bonifaciu, 2009

Semnalăm apariția unei noi cărți izvorâte din roadele bogate ale mărturisitorilor din închisorile comuniste. *Deținutul profet*, un manuscris conținând profețiile lui Ioan Ianolide asupra veacului acestuia, a fost publicat recent prin rânduiala lui Dumnezeu. Greu ar fi fost înțelese scrierile sale dacă manuscrisul ar fi fost tipărit mai devreme, când lumea nu își dezvăluisse încă, în întregime, blana de lup de sub cea de oaie. Redăm scurte dar izbitoare fragmente în care se vede adâncimea viziunii profetice a Mărturisitorului Ioan Ianolide:

Deținutul simte că într-un viitor previzibil puterea comunistă va fi anihilată. Și totuși el e trist și îngrijorat. Trist este pentru că vede că aceia care au avut puterea comunizării țării se profilează ca stăpâni și ai lumii care va veni. Este îngrijorat pentru că înțelege că se deschid perspectivele unei tiranii mondiale, fără oponenti și fără precedent. Din punct de vedere antihristic, comunismul ateu și-a îndeplinit misiunea și nu mai este necesar, deci poate să dispară spre a transmite puterea sa unei noi forțe apocaliptice.

Biserica trebuie să se asigure că, într-o formă sau alta, în lume se zidește Împărăția lui Dumnezeu. Ea nu poate binecuvânta la întâmplare orice formulă socială, orice lege, orice instituție, orice doctrină, orice ideal, orice oameni, ci numai pe acelea care aparțin mesajului evanghelic, prin care se slujesc oamenii acelei vremi. E mai lucrătoare o Biserică prigonită dar pură, decât una strălucitoare dar convențională.

Cauzele cancerului de sân trecute sub tăcere?

Deși în ultimul timp s-a încercat o polarizare artificială spre frecvența mare a cancerului de col uterin, cu scopul utilizării și răspândirii noului vaccin Gardasil, nu putem să trecem cu vederea un alt pericol mult mai mare care ne omoară mamele: cancerul de sân.

FOTO: Anticonceptionalele pentru o lună de zile

Statisticile arată că, la femei, pe primul loc în determinarea mortalității în general prin tumori sunt cancere ale aparatului digestiv, cu mențiunea că în mediul urban prima cauză de deces prin tumorile maligne la femei o constituie

cancerul mamar; urmează, ca frecvență, tumorile maligne ale aparatului genital (col uterin, corp uterin, col, ovar), apoi bolile maligne de sistem, cancerul pulmonar.

Despre cauzele cancerului de sân și prevenirea acestuia nu se vorbește practic deloc, în schimb auzim doar despre modul lui de depistare (autoexaminarea sânelui, mamografii, termografii, ecografii etc.), trecând cu vederea faptul că „mai bine este să prevenim decât să tratăm”. De cele mai multe ori când se depistează un nodul malign la sân este mult prea târziu pentru vindecare, metastazele fiind deja prezente. Nici celelalte metode nu depistează întotdeauna această formă de cancer în timp util. Ultima noutate pe care am aflat-o de la un medic de planificare familială a fost că „nu se cunosc cauzele cancerului de sân”. Chiar așa să fie? Studiile medicale ne arată cu totul altceva... Redăm o parte din aceste studii, lăsând cititorul să se convingă de un adevăr trecut sub tăcere.

„**Contraceptivele orale combinate** (COC) favorizează apariția anumitor tipuri de cancer și reduc riscul apariției altora (...); astfel, studiile epidemiologice au evidențiat o *creștere a riscului cancerului de sân, de col uterin, a cancerului de ficat (dar și a tumorilor benigne hepatice) și a cancerului de piele.*” (1)

Majoritatea studiilor atestă administrarea COC (contraceptivele orale combinate) ca factor de risc pentru cancerul de sân, mai ales în prezența unor condiții speciale:

- » prezența tardivă a primei sarcini (după vârsta de 25 ani) și folosirea contraceptivelor pentru

prevenirea sarcinilor;

- » un număr crescut de avorturi precoce până în luna a treia;
- » folosirea îndelungată a contraceptivelor combinate (peste 8-10 ani!);
- » utilizarea COC la femeile peste 30-35 ani. (2)

La ora actuală, din nefericire, *aceste condiții sunt împlinite* de majoritatea femeilor din România, dat fiind faptul că:

- » **Avortul la cerere/legal** (până la 3 luni) este tot mai frecvent în rândul adolescentelor, iar autoritățile îl încurajează tot mai mult, ridicând recent limita de vârstă a sarcinii până la care se poate efectua avortul la 14 săptămâni (în loc de 12, cum era până acum); o frecvență ridicată a acestei forme de avort există și în rândul femeilor căsătorite, care nu își mai doresc copii;
- » Nu este o noutate pentru nimeni folosirea îndelungată (peste 5 ani de zile!) a *contracepției hormonale* de către tinerele necăsătorite, dar și de către femeile căsătorite, în vederea prevenirii unei sarcini nedorite, cu ajutorul și încurajarea cabinetelor de planificare familială;
- » În consecință, prima sarcină va fi tardivă.

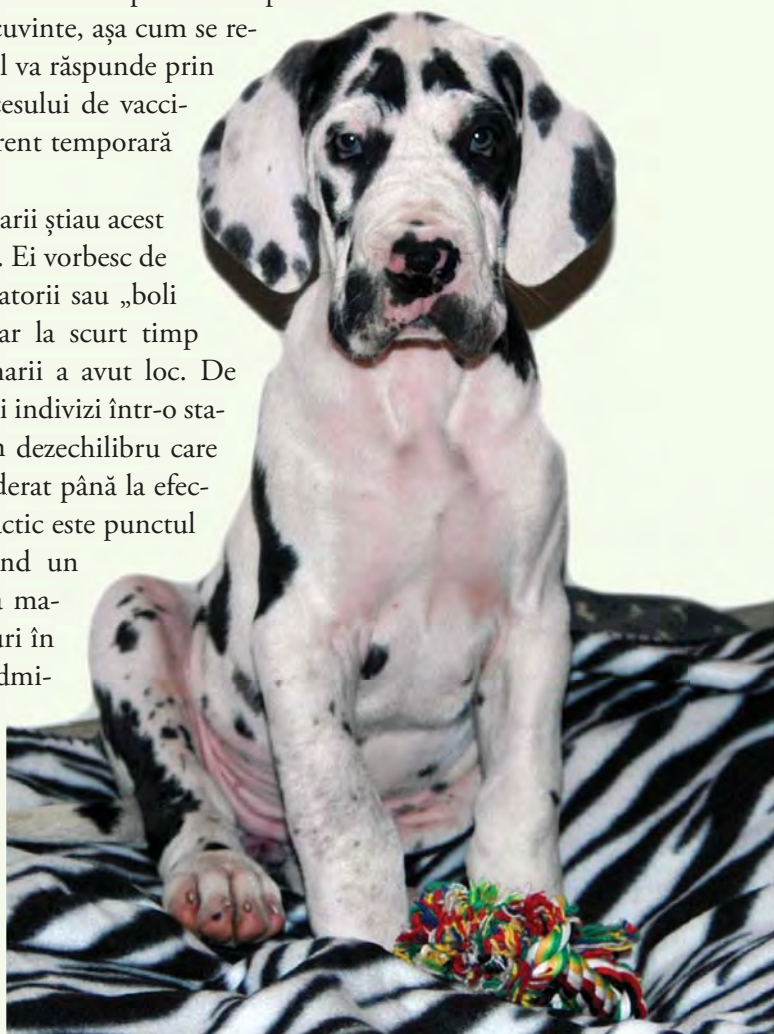
Joyeux Montpellier vede o legătură directă între inhibitorii de ovulație

Vaccinurile stimulează o reacție inflamatorie

Cuvântul „alergie” este sinonim cu cuvintele „sensibilitate” și „inflama-re”. Ar trebui, de drept, să fie sinonim și cu cuvântul „vaccinare” – pentru că aceasta este ceea ce fac vaccinurile: ele *sensibilizează* (alergic) un individ, într-un proces de a-l forța să dezvolte anticorpi care să lupte cu pericolul unei boli. Cu alte cuvinte, așa cum se recunoaște și se acceptă, corpul va răspunde prin inflamare, ca o parte a procesului de vaccinare. Reacția ar putea fi aparent temporară sau de lungă durată.

Medicii holiști și veterinarii știau acest lucru de cel puțin 100 de ani. Ei vorbesc de o gamă largă de boli inflamatorii sau „boli din familia «-ita»”, care apar la scurt timp după ce evenimentul vaccinării a avut loc. De fapt, vaccinurile aruncă mulți indivizi într-o stare alergică. Este vorba de un dezechilibru care se poate manifesta de la moderat până la efecte fatale bruște. Șocul anafilactic este punctul culminant: apare atunci când un individ are o reacție alergică masivă la un vaccin, putând muri în câteva minute dacă nu i se administrează adrenalină sau un echivalent.

Există unii indivizi care nu sunt bine plasați din punct de vedere genetic pentru a face față provocării vaccinului. Aceștia sunt oameni (iar animalele sunt și ele

similare) care au moștenit funcții celulare B și T cu defecte. Celulele B și T sunt componente în cadrul sistemului imunitar care identifică invadatorii străini și-i distrug, memorându-i apoi, așa încât aceștia să nu poată provoca pe viitor rău. Cu toate acestea, în ceea ce privește răspunsurile inflamatorii, sistemul imunitar reacționează în mod exagerat și determină efecte nedorite, ca alergiile și alte stări inflamatorii.

Merck avertizează în *Manualul* său că pacienții cu sau proveniți din familii cu celule B și/sau T imunodeficientare nu ar trebui să primească vaccinuri cu viruși vii, datorită riscului sever sau fatal de infecție. În altă parte, *Manualul* enumără trăsăturile celulelor B și T imunodeficientare, ca: alergii provocate de hrană, de inhalare, eczeme, dermatită, deteriorare neurologică și boli de inimă. Pur și simplu, sistemul lor imunitar nu este destul de competent pentru a garanta o reacție sănătoasă la asaltul viral al vaccinurilor cu virus viu modificat.

Vaccinurile cu virus viu modificat (MLV) se multiplică în pacient până când se provoacă un răspuns imunitar. Dacă nu este stimulată apărarea, atunci vaccinul continuă să se multiplice până când provoacă pacientului chiar boala pe care intenționa s-o prevină.

Alternativa presupune că un răspuns imunitar dereglat va duce la stări inflamatorii precum artrita, pancreatita, colita, encefalita și orice altă boală autoimună, precum cancerul și leucemia, boli în care

corpul își atacă propriile celule.

O nouă teorie, descoperită întâmplător de studentul Gary Smith de la Universitatea Open, explică ceea ce practicienii holiști au afirmat de foarte mult timp. Iată câteva declarații ale veterinarilor holiști în legătură cu pacienții lor:

Dr. Jean Dodds: „Mulți medici veterinari leagă actualele probleme referitoare la bolile alergice și imunologice de introducerea vaccinurilor MLV...” (9)

Christina Chambreau, DVM: „Vaccinările obișnuite reprezintă probabil cel mai rău lucru pe care îl facem pentru animalele noastre. Ele provoacă tot felul de boli, dar nu în mod direct, acolo unde noi am face limpede legătura dintre ele și vaccinuri”. (10)

Martin Goldstein, DVM: „Cred că vaccinurile sunt principalii ucigași ai câinilor și pisicilor astăzi în America”. (11)

Dr. Charles E. Loops, DVM: „Veterinarii homeopați și alți practicieni holiști susțin de ceva vreme că vaccinarile fac mai mult rău decât furnizează beneficii”. (12)

Mike Kohn, DVM: „Ca reacție la această violare [provocată de vaccinuri], au apărut tot mai multe boli autoimune (alergiile fiind o componentă), epilepsia, neoplazia [tumorile], precum și problemele comportamentale la animalele mici”. (13).

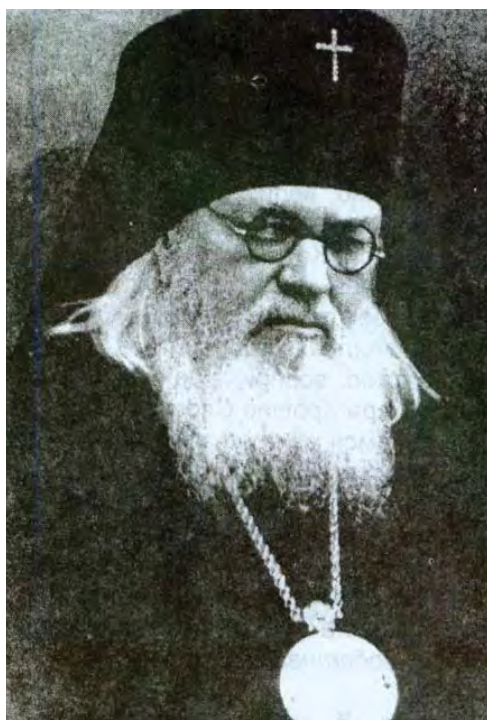
Sfântul Luca al Crimeei minunea conștiinței mărturisitoare

Inima mea strigă cu putere: Nu pot să tac!

Sfântul Luca

Viața Sfântului Ierarh Luca este o dovadă vie, izbitoare, a modului în care urmarea conștiinței aduce după sine minunatul acoperământ al harului dumnezeiesc, care te păzește, întărește și izbăvește din toate năvălirile ispitelor și primejdiilor. Mulți ne întrebăm ce vom face în vremuri de prigoană, cum vom avea alături de noi ajutorul dumnezeiesc când necazul cel mare va veni. Viața Sfântului Luca, doctorul fără de arginți și ierarhul mărturisitor, stă ca un răspuns strigat către noi: ascultați de conștiință, și veți avea harul lui Dumnezeu asupra voastră.

Nu era timp mai potrivit pentru ca cineva să devină preot decât anii dezlănțuirii teroarei bolșevice. Pentru chirurgul Valentin Voino-Iasenețki, chemarea apostolică a preoției a fost mai puternică decât vrăjmășia vremurilor. O alegere întru totul împotriva mersului istoriei, a rațiunii și a bunului simț lumești. În acei ani tocmai se declanșase războiul fâțiș împotriva Bisericii Ortodoxe Ruse, prin campanii atee anti-religioase în care mulțimea era ațâțată să atace bisericile, să atace preoții,

credincioșii erau amenințați, închiși, exilați, împușcați, săvârșindu-se fărădelegi cu ghiotura, într-o dezlănțuire nebunească a forțelor întunericului. Mai mult decât atât, puterea sovietică inventase „Biserica Vie”, o grupare para-religioasă prin care se căuta demolarea Bisericii Ortodoxe din interior. În „Biserica Vie”

migrau toți arhierii și preoții care doreau să slujească regimului sovietic și nu lui Dumnezeu, iar principiile ei erau asemănătoare aggiornamento-ului: scurtarea slujbelor, schimbarea veșmintelor, a înfățișării clerului, a tradițiilor, etc. Modul de aplicare era cel prin forță și silnicie.

Genial, inventiv, dăruindu-și toată viața sa spitalelor, cercetărilor și operațiilor delicate, salvând viața a nenumărați

oameni, Sfântul Luca era indispensabil până și aberantei și ucigașei puteri comuniste. Fără îndoială, dacă ar fi avut vreo dorință de câștig omenesc, vreo înclinație către realizarea sa, fie și profesională, în această lume, Sfântul Luca niciodată nu ar fi devenit preot, ci ar fi căutat să intre cumva în grațiile noii puteri. Dorința

lui a fost, însă, chiar de la bun început, înainte de a se apropia de Biserică, să slujească oamenilor, amintindu-ne, în această privință, de un alt mare Sfânt Doctor fără de arginți și mare Mucenic, Pantelimon: *„principalul în viață este să faci întotdeauna bine oamenilor. Dacă nu poți să faci pentru oameni un bine mare, străduiește-te să faci măcar unul mic.”* Iată cum se raporta la bolnavii pe care îi trata: *„cu fiecare rănit el intra într-o legătură sufletească, își amintea toate figurile lor, le știa numele de familie, ținea minte toate amănunțele legate de operație.”* El însuși spunea: *„Pentru un chirurg nu trebuie să existe „caz”, ci numai omul viu care suferă”.* Și suferea el însuși pentru cei pe care nu reușea să îi salveze: *„suport cu greu moartea bolnavilor după operație”.*

Astfel, Dumnezeu l-a cercetat și l-a chemat la cea mai înaltă slujire cu puțință lăsată de El pentru oameni: slujirea liturgică, episcopală. Intrarea în cler a avut loc la o vârstă matură, peste cincizeci de ani. Fusesse căsătorit și a dus o viață de familie, având patru copii. Lipsurile mari cu care s-au confruntat mereu nu l-au descurajat și nici nu l-au predispus să facă compromisuri și să nu mai asculte de glasul conștiinței. După moartea soției sale, survenită datorită tuberculozei precum și condițiilor precare în care trăiau, la scurt timp, devine preot. În acest context în care oricine purta haină preotească era identificat drept „obscurantist”, „dușman al poporului” din principiu, riscând nu numai excluderea din societate, o viață grea, plină de lipsuri și de șicanări, dar chiar

FOTO: Mănăstirea Sucevița, sinodul al IV-lea ecumenic

Sobor a toată lumea, sobor ecumenic, ecumenicitate

În congresul profesorilor Facultăților de Teologie ortodoxă din toată lumea, ținut la Atena, la începutul lui Decembrie trecut [1936, n.n.], s-a pus problema convocării „unui Sinod Ecumenic”. La o înțelegere nu s-a putut ajunge. Marea majoritate a profesorilor a fost de părere că o convocare a Soborului „Ecumenic” (al optulea pentru noi) nu este cu puțință. Între argumentele aduse împotriva ținării soborului a fost mai ales acela că noi, ortodocșii, fiind „numai o parte din creștinătate”, *n-am putea realiza „cantitativ”*

ecumenicitatea. Și așa, iată-ne în fața concepției despre ecumenicitate a deținătorilor oficiali ai științei teologice.

Concepția asta aritmetică a ecumenicității e străină duhului Ortodoxiei. Străină și primejdioasă. Ea vădește pierderea sensului lucrurilor. Din lenevire pentru smerita cugetare; din lipsă de contact cu realitățile vii ale credinței ortodoxe.

Pentru a ajunge la dreapta înțelegere a *ecumenicității* vom cerceta aici unele *fapte*. Și așa vom putea înțelege prin ce se

definește ecumenicitatea unui sobor: prin numărul episcopilor participanți? Prin reprezentarea lor la sobor? Prin proporția justă a acestei reprezentări? Prin participarea tuturor bisericilor la sobor? Sau prin altceva?

1. *Numărul.* Din mulțimea de soboare ținute între anii 160 și 787 pe întreg pământul lumii creștine, Biserica cunoaște numai șapte Soboare Ecumenice. La Soborul I Ecumenic (Niceea, 325) au fost de față între 259 și 318 Părinți. La Soborul II (Constantinopol, 381) au fost 150 episcopi. La Soborul III (Efes, 431) au fost vreo 200. La Soborul IV (Calcedon, 451), peste 600 (630). La Soborul V (Constantinopol, 553) au fost față, la ședința ultimă, 164. La Soborul VI (Constantinopol, 681) au fost prezenți 174. La Soborul VII (Niceea, 787) au luat parte între 330-367 episcopi. Prin urmare, numărul părinților care au venit la cele șapte soboare ecumenice se mișcă între 150 și 600. Dar asta însemnează că *nu au participat toți episcopii Bisericii*, fiindcă numărul acestora era cu mult mai mare. Noi știm că atunci când Vasilisc anulează hotărârea Soborului de la Calcedon și proclamă monofizitismul drept dreaptă credință, enciclica lui monofizită are „consimțământul a vreo 500 de episcopi”. Iar când Leon I pune să întrebe, în anul 458, pe toți episcopii despre ortodoxia Soborului de la Calcedon, „peste 1600 episcopi se pronunță pentru”.

Dar mai e ceva. La Soborul „localnic” ținut la *Sardica* în anul 347 au

participat 376 episcopi. Mai numeroși, deci, decât la Soboarele I, II, III, V și VI Ecumenice. Iar la Soborul din Efes (anul 449), sobor „tâlănesc”, unde a triumfat monofizitismul, au fost 135 de episcopi. Și hotărârile acestui sobor au căpătat chiar întărirea Împăratului. Cu toate acestea, s-a ales praful de ele. Iar hotărârile Soborului din *Gangra* (pe la 340), la care au stat față *numai 13 episcopi*, au fost primite de Soborul VI Ecumenic. Și, cât va dura lumea aceasta, în Biserică ele vor avea autoritate *ecumenică*. Ce mai rămâne atunci din criteriul „număr”?

2. Dar s-ar putea obiecta că, deși nu au fost de față toți episcopii Bisericii, totuși ei au fost *reprezentați* acolo de arhiepiscopii lor, care au mărturisit și în numele lor. Fals! Fiindcă, iată, episcopul Romei (și știți ce însemna episcopul Romei!) nu și-a trimis *nici măcar delegați la Soborul II Ecumenic și la Soborul V Ecumenic*. Episcopul Romei n-a fost prezent la nici unul din cele cinci prime soboare ecumenice. (La Soborul V Ecumenic, Papa Vigilius n-a vrut să vină, cu toate că se găsea încă în Constantinopol și cu toate că se făcuseră, chiar în cursul soborului, de atâtea ori intervenții pe lângă dânsul. A aderat, prin semnătură, mai târziu, după îndelungate stăruințe).

3. *Proporția justă.* La Soborul IV Ecumenic, din 630 de părinți, Biserica Apusului era reprezentată doar *prin cinci delegați speciali*. La Soborul III Ecumenic, episcopii răsăriteni erau în majoritate

ÎPS Iosif al Prikonisului: Mucenici și mărturisitori ai Ortodoxiei în China

În China exista încă din veacul al 17-lea o mică comunitate ortodoxă provenită din Albazin, Siberia. În 1685, chinezii ocupaseră Albazinul și înrobiseră un număr însemnat de cazaci și albașini. Patruzeci și cinci dintre aceștia erau ortodocși. Împreună cu ei, a fost înrobât și preotul lor, pe nume Maxim Leontiev. Împăratul Chinei, K'ang-hsi, întrucât aceștia erau meșteri iscușiți la confecționarea de arcuri, i-a luat la curtea sa din Pekin (Beijingul de astăzi). I-a tratat bine, ba chiar le-a cedat și un templu budist în Peikuan, un cartier nord-estic al Pekinului, pe care l-au preschimbât în biserică creștină, așezând acolo o icoană făcătoare de minuni a Sfântului Nicolae al Mirelor Likiei, pe care o aduseseră cu ei.

Când albașinii se căsătoreau cu chinezoaice, acestea puteau fără opreliști să

se boteze și să devină ortodoxe. În 1696, Mitropolitul Ignatie al Tobolskului le-a trimis o epistolă în care recunoștea comunitatea, împreună cu un antimis, sfinte vase și sfântul mir. Astfel, s-a târnosit biserica lor în numele lui Hristos, Sfânta Înțelepciune (Sofia) a lui Dumnezeu.

Această primă biserică din China este cunoscută atât ca biserica Sfântului Nicolae (din pricina icoanei făcătoare de minuni a sfântului), cât și ca biserica Sfânta Sofia.

Aceasta a fost prima comunitate ortodoxă a Chinei. Mai târziu, în 1716, după moartea preotului Maxim, a venit în

Pekin, din Rusia, Arhimandritul Ilarion Lezeski, împreună cu un preot și un diacon, aducând cu ei veșminte, icoane, cărți liturgice și sfinte vase; acesta a murit însă doi ani mai târziu. Era o perioadă în care Țarul Petru I cel Mare (1682-1725)

considera că ar fi fost de folos, pentru prezența diplomatică a Rusiei în China și promovarea intereselor de stat rusești, să fie hirotonit și instalat un episcop la Pekin. Astfel, pe 5 martie 1721, în prezența țarului, a fost hirotonit la Petrograd ca episcop al Chinei părintele Inochentie Kulcițki. Însă chinezii priceuseră intențiile țariste și, din această pricină, nu i-au îngăduit niciodată episcopului Inochentie să treacă granița în China, începând, totodată, să supravegheze bănuitori activitatea micii Biserici.

De altminteri, cu puțin timp înainte, China aflase de pretențiile Papei Clement de supunere totală a chinezilor creștini înaintea hotărârilor papiste, cât și de „lucrările misionare” ale francezilor și germanilor, care, sub chipul încreștinării, promovau cu forța interesele politico-economice ale țărilor respective, prin „diplomația tunului”, dând dovadă de un comportament arogant și de lipsă de respect față de tradițiile Chinei. Toate acestea au avut ca rezultat decizia Împăratului Yongzheng

Qing de a emite, în 1724, „Edictul Sacru” prin care interzicea romano-catolicismul și proclama confucianismul drept singura religie recunoscută în China.

Mai târziu, Inochentie a ajuns episcop al Irkuțkului, făcând o importantă lucrare misionară printre mongoli. S-a arătat a fi sfânt făcător de minuni, iar recunoașterea sa oficială a avut loc în 1804.

Oricum, prin suspiciunea cu totul neîntemeiată a chinezilor și în pofida Tratatului ruso-chinez de la Kiahta din 1727, ce recunoștea legal prezența ortodocșilor în China, precum și în ciuda faptului că se ridicase deja a doua biserică ortodoxă în Pekin (Adormirea Maicii Domnului), lucrurile au stagnat pentru Ortodoxie până în 1860. Excepție au făcut traducerea în chineză a Sfintei Scripturi și a câtorva cărți liturgice. Mai puțin de 200 de creștini ortodocși, ce se trăgeau din strămoșii albaștrilor înroșiți, trăiau atunci în țară.

După vestitul Război al Opiului (1841-1842) și, de asemenea, după Războiul Săgeată (1845-1860), ce au dus la tratate apăsătoare pentru chinezi, s-a cedat străinilor dreptul de a își instala misiuni diplomatice la Pekin, posibilitatea de a folosi porturile țării în interesele lor comerciale ș.a. Totodată, a început să se ridice printre intelectuali, dar și printre masele largi de oameni un val de xenofobie. Europeanii creștini erau, pentru acești chinezi revoltați, „diavoli străini” ce distrugeau imperiul chinez aflat în declin. În ciuda

Renovarea bisericii de la Săpânța, scandal instrumentat de episcopia greco-catolică de Baia Mare?

Comunitatea ortodoxă din Săpânța numără peste 3000 de membri, față de cei circa 10 greco-catolici care au mai rămas în această localitate. Practic, toți acești oameni au refuzat să redevină Uniați după 1989, deși aveau toată libertatea să o facă, și au rămas în credința Părinților. Rana provocată în trecut de Vaticanul expansionist, care a căutat cu viclenia Uniației să șteargă orice urmă de Ortodoxie din Ardeal, era astfel vindecată prin alegerea de bunăvoie a oamenilor. Este vrednic de reținut faptul că Săpânța a fost una din ultimele comunități ortodoxe trecute cu sila la greco-catolicism, în 1790, rezistența localnicilor întinzându-se de-a lungul a aproape unui veac de prigoană.

Mass-media a vuit în ultimele zile pe marginea așa-zisului conflict între greco-catolicii și ortodocșii din Săpânța. Subiectul „litigiului” îl constituie biserica din Cimitirul Vesel, care trece printr-o operațiune de renovare condusă de parohia ortodoxă, proprietara lăcașului – lucrare contestată însă vehement de preotul greco-catolic Grigor Mihai. Protestele au căpătat forma unor scrisori adresate președintelui Traian Băsescu, primului-ministru Emil Boc, ba chiar

și secretarului de stat american Hillary Clinton. Demersurile preotului greco-catolic Grigor Mihai sunt sprijinite, surpriză (sau nu...) de cei mai acerbi luptători împotriva creștinismului din România: Remus Cernea de la Asociația Umanistă și Smaranda Enache de la Liga Pro-Europa.

Redacția revistei *Presa Ortodoxă* l-a contactat telefonic pe reprezentantul parohiei ortodoxe Săpânța, teologul Iustin Leon Luțai, fiul preotului paroh Grigore Luțai, pentru a da celor direct implicați un drept la replică în fața nenumăratelor atacuri din mass-media.

P.O.: *Care este situația raporturilor dintre greco-catolici și ortodocși în comuna Săpânța?*

I.L.L.: În 2002, preotul greco-catolic a ținut prima slujbă în sat. De atunci, timp de șapte ani, el nu a avut niciun botez, nicio cununie și nicio înmormântare slujită în localitate. „Comunitatea” greco-catolică numără în jur de 10 membri, practic doar două familii. Dar, chiar și așa, în momentul în care cineva dintre ei

moare, este chemat tot preotul ortodox Grigore Luțai să săvârșească slujba de înmormântare. De altfel, preotul greco-catolic nici nu stă în comună, ci face naveta din Sighetul Marmației – deși soția sa este din sat și, în mod normal, ar fi trebuit să aibă oameni în jurul lor, alături de care să formeze o comunitate. **„Drama” preotului Grigor Mihai, și, prin el, a întregii biserici greco-catolice, este că nu are credincioși.** De aceea, **nu se poate vorbi despre un conflict între două comunități, pentru că nu există o comunitate greco-catolică.** Conflictul, artificial fiind, este întreținut prin intermediul mass-media și este creat, practic, de preotul Grigor Mihai și de episcopia greco-catolică, de la Baia Mare. Pe plan local nu există tensiuni între ortodocși și cei 10 greco-catolici. Bătălia se duce doar la nivel de imagine, de mass-media, și la nivel instituțional.

P.O.: *În sesizarea lor, greco-catolicii susțin că renovarea bisericii din Cimitirul Vesel este un atentat la adresa unui monument istoric protejat de UNESCO...*

I.L.L.: Parohia ortodoxă din Săpânța restaurează, în prezent, în mod integral, biserica din Cimitirul Vesel. Există toate autorizațiile pentru aceste lucrări, atât de la autoritățile locale, cât și de la Ministerul Culturii. Biserica nu este declarată monument istoric, iar cimitirul nu face parte din patrimoniul UNESCO. Greco-catolicii au trimis însă sesizări, contestând proiectul de restaurare. Au obținut o ordonanță prezidențială (*un act pe care îl poate emite orice judecător, fără să fie prezente ambele părți – n.r.*), au venit cu poliția și jandarmeria de la Sighet, încercând împiedicarea lucrărilor. Mai mult, în procesele deschise parohiei ortodoxe, se cere nu numai sistarea lucrărilor, ci și evacuarea de către ortodocși a bisericii!

Turla de care s-a făcut atâta caz era crăpată și a fost dată jos nu numai pentru că se degradase fizic, ci și pentru că proiectul de restaurare este făcut în **stil bizantin clasic**. Arhitectul care a realizat proiectul, Dorel Cordoș, este un nume în domeniu, a lucrat și pentru mănăstirile Peri-Săpânța, Rohia, Bârsana, Lainici etc. Deja am realizat pridvorul bisericii în acest stil.

De fapt, protestele greco-catolicilor provin din faptul că biserica aceasta, în stilul său neogotic, reprezenta ultimul bastion al prezenței Vaticanului pe Valea Tisei. Este un simbol la care catolicii nu vor să renunțe așa ușor! Dar, repet: în ce privește partea legală, parohia noastră are toate autorizațiile necesare acestui proiect de renovare; în ce privește partea morală, de ce nu este lăsată comunitatea ortodoxă să își reconstruiască biserica așa cum vrea ea? Pentru că biserica din Cimitirul Vesel nu aparține nici Vaticanului și nici Patriarhiei Române, ci comunității locale. Aici este miza, în faptul că nu se dorește o biserică în stil bizantin...

P.O.: *Partea greco-catolică susține că are dovezi care atestă faptul că e proprietara clădirii și a terenurilor aferente...*

I.L.L.: Așa cum spuneam, Biserica de la Săpânța nu este nici a Vaticanului și nici a Patriarhiei Române, ci a comunității locale. Dacă toată comunitatea ar trece,

prin absurd, la islam, atunci ar avea toate drepturile să o transforme în moschee. Vaticanul trebuie să aducă actele care să dovedească faptul că în 1876 a cumpărat sau a primit prin donație terenul pe care se află biserica. Cum acest lucru nu se întâmplă, catolicii nu au niciun drept legal. Actul pe care îl aduc ei ca „dovadă” provine de la administrația ucraineană, din anul 1879. Dar, dacă ne prevalăm de *drepturi istorice*, de ce nu coborâm cu dreptatea la anul 1790, când comunitatea de la Săpânța a fost obligată, prin forță, să treacă la greco-catolicism? Și, dacă ne referim la situația din prezent, greco-catolicii nu pot aduce nici măcar un act care să dovedească că ar fi proprietari. Din punct de vedere legal, în 1948, în baza legii nr. 177, art. 37, alin. 2, se specifică faptul că averea bisericii greco-catolice devine a cultului ortodox. Mai mult, tot atunci comunitatea ortodoxă a dobândit dreptul de proprietate asupra bisericii și a terenurilor aferente.

De fapt, vorbim despre un conflict între episcopia greco-catolică de la Baia Mare și parohia ortodoxă locală. Cum vă spuneam, preotul greco-catolic nu are practic „turmă” în Săpânța, nici măcar nu locuiește aici. De unde, dar, atâția bani pentru procesele cu care ne hărțuiesc? Până și pe mine m-au denunțat tocmai la DNA, la București, ca să vedeți până unde se merge cu presiunile!

P.O.: *Vă mulțumim pentru precizări.*

I.L.L.: Vă mulțumesc și eu și țin să fac, prin intermediul dvs., o invitație tuturor jurnaliștilor care vor să abordeze acest subiect: să vină la Săpânța, la fața locului,

și să vadă realitatea. Vor constata ceva cu totul diferit față de ceea ce răspândește propaganda greco-catolică.

A consemnat Ioan Bucur

Bisericile, chemate să gireze „etic” guvernarea europeană și globală

În numerele trecute ale revistei, am arătat cum se caută angrenarea tuturor religiilor de către liderii politici ai marilor puteri în instaurarea unei noi ordini mondiale. Am văzut, de asemenea, cum Uniunea Europeană era chemată să stabilească o unică dată a Paștilor.

Raportul de **subordonare** dintre instituțiile europene și diferitele confesiuni de pe continent, inclusiv unii reprezentanți ai Bisericii Ortodoxe, este confirmat încă o dată de o recentă întrunire a reprezentanților marilor religii monoteiste cu președintele Comisiei Europene, José Manuel Barroso, și cu președintele Parlamentului european, Hans-Gert Pöttering. Tema întâlnirii a fost: „Criza economică și financiară - contribuții etice la guvernarea economică europeană și globală.”

Practic, în concluzia întâlnirii s-a descris rolul pe care religiile trebuie să îl joace față de utopia mondială: „Bisericile și comunitățile religioase din Europa

au un rol deosebit de important, fiind chemate să dea o mărturie comună de solidaritate și angajament social”. Cu alte cuvinte, rămâne în sarcina instituțiilor religioase „propaganda spirituală” prin care să se omogenizeze conștiințele oamenilor, astfel încât noua ordine mondială să fie legitimă și din acest punct de vedere. Ne aducem aminte, cu acest prilej, de faptul că și regimul comunist căuta să se legitimeze prin Biserică. Observăm că, prin acest gen de întâlniri, se ating două scopuri: pe de o parte, **un ecumenism sincretist**, girat și condus de U.E., pe de altă parte, **folosirea religiilor pentru a convinge oamenii de necesitatea guvernării globale.**

Pentru că subiectul are o complexitate aparte și raportul de subordonare între Uniunea Europeană și religii va căpăta un caracter oficial prin intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona („Constituția” U.E.), vom reveni cu o analiză detaliată a problemei în numerele viitoare. **(I.B.)**

Pregătirea „Sfântului și Marelui Sinod al Ortodoxiei”

P.F. Daniel a efectuat, spre sfârșitul lunii mai, la Constantinopol, o vizită frățească Patriarhului Ecumenic Bartolomeu. În cadrul întâlnirii ce a avut loc între cei doi patriarhi s-a atins și subiectul sinodului „pan-ortodox” de anul acesta. P.F. Bartolomeu s-a adresat astfel în cuvântul de primire al Patriarhului Daniel: *trebuie să facem pași atenți, dar totodată rezeși și hotărâți în direcția pregătirii Sfântului și Marelui Sinod al Ortodoxiei. După ce va reglementa, după vrerea lui Dumnezeu, toate problemele noastre intrabisericești urgente, rămase încă nerezolvate (adică după ce „va face ordine în propria casă”, acolo unde este nevoie), acesta va da mărturie unitară și credibilă înaintea celor dinlăuntru Bisericii și înaintea celor din afara ei, conform hotărârilor ultimei Sinaxe binecuvântate a cinstiților Întâistătători și reprezentanți ai Preasfintelor Biserici Ortodoxe, desfășurată aici, în luna octombrie a anului trecut.*

Revista noastră a inițiat o rubrică specială, începând cu nr. 4, de analiză și prezentare în context a mizelor și semnificațiilor pe care le are pentru Ortodoxia sobornicească așa-zisul Mare Sinod al Ortodoxiei. (I.B.)

Marșul pentru familie, între igno- rare și condamnare

Vineri, 22 mai a.c., a avut loc *Marșul pentru Familie*, organizat de Federația Organizațiilor Ortodoxe Provita din România, Alianța Familiilor din România și Forul Ortodox Român, ca mod de exprimare a identității creștine și de apărare a valorilor care susțin familia, viața și firea omenească după rânduiala lui Dumnezeu. Necesitatea exprimării publice a acestor valori a apărut ca urmare a propagandei agresive a homosexualilor care, an de an, își desfășoară un așa-zis „marș al diversității”, pentru a cere dreptul la căsătorie, dreptul de a adopta copii și alte asemenea „drepturi”.

Mass-media a tratat evenimentul în mod interesat și uneori, pe un ton de persiflare, așa cum ne-a obișnuit, de altfel, și în alte cazuri în care creștinii ortodocși „îndrănesc” să se exprime în spațiul public. Incomodează însă existența unei societăți civile autonome ortodoxe, a unui laicat creștin activ și luptător.

Patriarhia Română a dat și ea un comunicat referitor atât la manifestarea ortodocșilor, cât și la cea a homosexualilor, pe care însă nu-i numește în mod direct.

Privind marșul pentru familie, comunicatul din 22 mai 2009 al biroului de presă al Patriarhiei Române

precizează: *Patriarhia Română a luat act cu surprindere de hotărârea Primăriei Generale a Capitalei de a aproba organizarea la baza Dealului Mitropoliei, în zilele de 22 - 23 mai 2009, a două manifestații publice, de către mai multe asociații și organizații care funcționează fără binecuvântarea Sfântului Sinod și urmăresc doar propria lor imagine și publicitate. Prin această decizie, factorii responsabili din Primăria Generală a Capitalei, fără să respecte libertatea Cultelor, cu specificul lor religios, pașnic și solemn, dovedesc că nu înțeleg incompatibilitatea manifestațiilor zgomotoase de stradă cu spiritul de rugăciune, reculegere, pelerinaj și evlavie de pe Dealul Mitropoliei, destinat doar organizării de ceremonii religioase.*

În partea a doua a comunicatului se afirmă: *Pe de altă parte, Patriarhia Română consideră inoportună orice manifestare publică prin care sunt negate direct sau indirect identitatea, integritatea și demnitatea familiei creștine tradiționale și valorile etice și morale ale societății. Astfel de manifestări, străine de tradiția bimilenară a poporului român, nu fac altceva decât să creeze tulburare și confuzie, în detrimentul familiei și al societății românești actuale.*

Pentru a afla amănunte referitoare la *Marșul pentru familie*, l-am contactat pe Ioan Șolea, președintele *Asociației pentru Cultură Alfa*, membră a FOR, una dintre organizatoarele principale ale acestei manifestări.

P.O.: *Domnule Ioan Șolea, ce ne puteți spune despre marșul pe care l-ați organizat?*

Este vorba de o reacție firească și, cred eu, necesară, la atacurile care s-au dat în ultima vreme familiei din România. Deși familia constituie temelia oricărei societăți și garanția fericirii membrilor ei, conducătorii țării noastre țin cont mai mult de glasurile răzlețe ale câtorva oameni certați cu morala și tradiția, decât de cel al poporului român, ale cărui interese declară că le reprezintă. Ce drepturi ale omului sunt acelea în care homosexualilor li se aprobă promovarea în fața copiilor și soțiilor noastre a obiceiurilor murdare cunoscute drept păcate împotriva firii? Ce drepturi apără statul român atunci când reduce până la 13 ani vârsta la care sunt pedepsite abuzurile sexuale ale minorilor, adică legalizează mascat pedofilia? Aceeași întrebare am putea să ne-o punem și privind propunerea de a se legaliza incestul în România. În fața acestor agresivități credem că avem nu numai dreptul, dar și datoria să ne afirmăm dorința de a trăi ca oameni normali în societatea românească, mai mult, ca oameni făcuți după chipul lui Dumnezeu.

P.O.: *Ce a urmărit, de fapt, marșul pentru familie?*

Traseul parcurs a avut pentru noi o valoare simbolică: am plecat din *Piața Revoluției Române* pentru a aminti faptul că libertatea pe care o avem astăzi,

în virtutea căreia unii cer dreptul să ne agreseze familiile, se întemeiază pe jertfa tinerilor din decembrie 1989. Nu știu dacă vreunul din cei care au luptat atunci s-a gândit că moare pentru ca homosexualii să poată face mitinguri, propagandă în școli și facultăți, să primească dreptul de a se căsători și de a înfia copii.

Marșul s-a încheiat la baza dealului Patriarhiei, pentru a sublinia faptul că numai în Dumnezeu, prin dreapta credință ortodoxă, ne este nădejdea scăpării în aceste vremuri vitrege nu numai pentru creștini, ci chiar și pentru cei care nu au o conștiință ortodoxă, dar vor să trăiască normal.

P.O.: Și totuși, Patriarhia Română a receptat cu totul altfel acțiunea dumneavoastră...

Suntem extrem de mâhniți că nu am fost înțeleși. Ce puteam face atunci când am văzut că aproape în toată lumea homosexualitatea nu numai că este legalizată, dar chiar este susținută de stat, care merge până la a-i constrânge pe copii să învețe la școală că este un lucru normal, pur și simplu o alegere posibilă pentru oricine. Perversiunile au ajuns astfel norme educaționale. Oare atunci când societatea în care trăim se transformă în Sodoma și Gomora noi trebuie să tăcem?

De altfel, noi am făcut demersuri la Patriarhie, în care am cerut sprijinul pentru acțiunile noastre, dar din păcate nu ni s-a dat niciun răspuns, pozitiv sau negativ. Ne-am fi bucurat să primim un semn

de solidaritate, sugestii și sfaturi din partea Patriarhiei, în ceea ce privește lupta pentru apărarea valorilor noastre naționale și ortodoxe.

P.O.: S-a sesizat faptul că asociațiile organizatoare nu au aprobarea Sfântului Sinod...

Eu nu știu dacă există o regulă sau o lege care să interzică unei asociații culturale, cum este a noastră, dreptul de a apăra valorile Bisericii Ortodoxe a cărei învățătură o împărtășim și ai cărei fii suntem. Dimpotrivă, cred că este un lucru încurajator că aceste asociații, mădulare ale societății românești, își asumă o atitudine ortodoxă. Pe de altă parte, mai multe dintre asociațiile prezente aveau binecuvântarea ierarhilor din eparhiile din care făceau parte. Deci aveau prin acești ierarhi binecuvântarea Sfântului Sinod.

Ceea ce ne-a mâhnit cel mai mult pe noi, ca fii ai Bisericii Ortodoxe, a fost faptul că Patriarhia Română nu a luat nici o măsură concretă pentru a stopa campania de promovare pe care homosexualii o duc în România în această perioadă. Se afirmă, cumva cu teamă de a nu supăra pe cineva, că acțiunea îndreptată împotriva identității familiei creștine tradiționale este doar *inoportună*. Dar acțiunea este foarte gravă, este împotriva Evangheliei, împotriva firii umane. Noi credem că ar trebui mai multă fermitate și curaj din partea noastră, a tuturor, în apărarea familiei, a valorilor creștine, în definitiv a adevărului Evangheliei lui Hristos. (M.C)

Prof. Eric Sadin (Elveția):

„În cinci până la zece ani, implanturile (umane) nedureroase, soft și integrate, vor reprezenta topul supravegherii globale”

Recent, în Elveția, a avut loc un referendum privind introducerea pașapoartelor biometrice. Rezultatul a fost unul limită: doar 50,14% au fost de acord cu introducerea noilor pașapoarte! Nu este exclus ca acest rezultat să fi fost viciat de aceia ale căror interese în introducerea cipurilor sunt prea mari pentru a fi stânjeniți de procedurile democratice... Am primit la redacție un interviu realizat de cunoscut ziar *Le Temps* cu profesorul Eric Sadin, unul din cei care, în Elveția, s-a opus pașapoartelor electronice, atrăgând atenția că finalitatea procesului de introducere a actelor de identitate RFID este implantul uman.

Profesor invitat al ECAL (Școala Cantonală de Artă din Lausanne, una din cele mai renumite din lume, în special în domeniul designului sau al noilor tehnologii media, n. tr.), predând atât în Franța, cât și în Japonia, autorul francez Eric Sadin a publicat recent o anchetă asupra noilor forme de control al

individului, „Surveillance globale” (ed. Climats/Flammarion). Eseul său, care îndeamnă fiecare persoană să reacționeze în fața pericolului unei noi înrobiri voluntare, pune în lumină unele din problemele spinoase ce stau la baza referendumului din 17 mai 2009, asupra introducerii pașapoartelor biometrice .

Le Temps: Spuneți în cartea dvs. că sistemul biometric este însoțit tot mai adesea de un fișier centralizat. Este, mai exact, una din cauzele referendumului de la 17 mai 2009.

Eric Sadin: Există o biometrie fără trasabilitate și una cu trasabilitate. Prima permite identificarea unui individ datorită alăturării dintre analiza unei părți a corpului și informațiile corespunzătoare stocate pe o cartelă cu cip. Un corp corespunde unei informații, un document – unei identități. Aceasta era funcția inițială. Am putea crede că lucrurile se vor opri aici, că acest lucru este suficient pentru a evita fraudele. Însă poate exista și un al doilea tip de demers, acela al biometriei cu trasabilitate. Aceasta constă în centralizarea datelor biometrice. Sistemul va căuta într-o bază de date referințele persoanei căutate. Stocând datele pe un server central, se poate controla de o manieră mai logică, mai pertinentă și mai eficientă identificarea și urmărirea persoanelor. Este un cu totul alt demers în privința vizibilității globale a persoanelor, a deplasărilor, a trecerii frontierelor, a actelor lor, a apartenenței la un anumit tip de populații, a istoricului personal etc. Nu ne mai găsim aici în cadrul misiunii

inițiale a biometriei. Să înceteze, așadar, să se mai spună baliverne: biometria fără trasabilitate, adică de identificare, este pe deplin suficientă. În majoritatea cazurilor, este de ajuns. ...

Le Temps: Spuneți că biometria nu este decât o etapă în istoria supravegherii. Vom avea în curând implanturi, care vor fi și mai eficiente decât dimensionarea numerică a organelor umane...

E.S.: Tehnicile de biometrie se dezvoltă și se diversifică. Nici una nu este fiabilă 100%, sunt scumpe și, în plus, există un fel de „dificultate” biometrică. Trebuie să pui un deget pe un ecran, să treci prin portaluri, să stai nemișcat pentru ca retina să îți fie analizată, să fii fotografiat de la o anumită distanță și sub o anumită lumină, pentru poza de identitate. Aceste tehnologii vor fi, după părerea mea, înlocuite repede de generalizarea implanturilor corporale, mai fiabile și oferind totodată funcționalități mai numeroase și mai puternice, precum urmărirea deplasărilor, a comunicațiilor, a cumpărăturilor, a stării sănătății, a regimurilor alimentare... Implantarea cipului electronic se face deja în cazul animalelor sau pentru intrarea în cluburile de noapte. În cinci până la zece ani, implanturile nedureroase, soft și integrate, vor reprezenta topul supravegherii globale. Gata cu defectele, cu funcționarea greoaie, dimpotrivă: rapiditate, ușurință! Ne îndreptăm spre relații între ființe și mașini bazate pe verificarea continuă a identității și pe memorizarea unui număr cât mai mare de deplasări și de acțiuni cotidiene...

Le Temps: Viața privată este o sferă cu diametru imuabil, sau această dimensiune se poate modifica o dată cu evoluția tehnologiei?

E.S.: Există încă de pe acum un consimțământ la a fi văzut și expus ochilor anonimi ai lumii. Latura noastră privată este din ce în ce mai captată și colectată. Ne aflăm într-o nouă paradigmă relațională, care autorizează libera și minuțioasă ascultare a celuilalt. Suntem prinși într-o rețea globală, în care fiecare individ consideră că și-a câștigat dreptul de a obține informații cu privire la un alt individ, ca și de a îngădui dezvăluiri în privința sa. Este o plăcere nouă: a te expune, a te exhiba și a-i vedea pe ceilalți grație rețelelor de socializare de pe web sau a emisiunilor de tele-realitate.

Le Temps: Viața privată poate dispărea din cauza expunerii nelimitate și a punerii în rețea?

E.S.: Dacă eu îmi definesc, de exemplu, viața mea personală ca stare de sănătate și sexualitate – totuși, două dimensiuni capitale în existența privată a individului –, din ce în ce mai mulți terți vor avea acces la ea, inclusiv „studiile de calitate” ale marketingului. Ceea ce se înțelegea din punct de vedere istoric prin viață privată tinde acum spre transparența persoanelor. Sfârșitul vieții private ar fi unirea totală și globală a datelor eterogene care ne privesc. Este de datoria noastră, încă o dată, să fim vigilenți și să stabilim niște limite legale. **(Traducere de Emil Cosma)**

În Germania, pedofilia și incestul sunt promovate guvernamental

În călătoria la capătul nopții negării lui Dumnezeu, în lumea occidentală s-a ajuns la cea mai abominabilă crimă: aceea a violării inocenței copiilor prin pedofilia și incestul legalizate și promovate de la nivel de stat. În Germania, câteva cărți publicate de guvernul german promovează pedofilia și incestul: materialele publicate de Ministerul Afacerilor Familiei și Centrul Federal German pentru Educarea Sănătății încurajează părinții să facă masajе sexuale copiilor încă de la 1 an pentru ca aceștia să-și dezvolte o sexualitate „sănătoasă”. Analistul canadian Michael O’Brien afirmă în acest context că singurele principii care mai animă societatea occidentală după negarea lui Dumnezeu sunt „voința de putere, și „voința de plăcere”: „Poziția mai înțeleaptă și mai profundă a majorității civilizațiilor recunoștea că copiii au nevoie de o perioadă de inocență. Acum statul, statul german, încurajează distrugerea acestei stări de inocență. Ceea ce este compatibil cu filosofia materialistă care vede toate normele morale și toate adevărurile despre natura umană ca fiind represive. Plăcerea și conceptul lor distorsionat de libertate sunt singurele lor principii călăuzitoare.”

Una dintre cărțile editate de Centrul Federal German în milioane de exemplare în fiecare an este o lectură obligatorie în nouă regiuni germane, ca ghid pentru profesorii din creșe, grădinițe și școli primare. În mod cu totul ciudat, cartea este recomandată și de organizații care aparent luptă împotriva pedofiliei. (Cf. Lifesitenews.com)

Dacă am face o incursiune în istoria recentă a Germaniei, am vedea că aceste evoluții nu sunt întâmplătoare: reprezentantul Partidului Verzilor din Germania a dezvăluit încă din 1988 intenția curențului de eliberare sexuală: „Cimentarea unui climat sexual represiv poate fi prevenită numai de mobilizarea mișcării homosexualilor pentru egalitatea dintre homosexualitate și heterosexualitate ceea ce, spre deosebire de pedofilie, nu este deloc problematic. *Realizarea acestui scop este o cerință obligatorie pentru viitoarea luptă care să asigure dezincriminarea cel puțin parțială a pedofiliei.*” (P.M.)

Centre de abuzare a copiilor ascunse sub paravanul legii

În SUA, s-a descoperit că ceea ce se pretindeau a fi Servicii (de Asistență) Sociale pentru Adolescenți ale Lesbienelor și Homosexualilor (GLASS) nu erau altceva decât adevărate centre de molestare a copiilor sub paravanul legii. GLASS primește bani de la stat pentru a avea grijă

de copii și adolescenții cu probleme în centre speciale de „îngrijire”. S-a descoperit însă că angajații GLASS nu făceau altceva decât să abuzeze copiii. În scrierile sale, directorul executiv al GLASS, Teresa DeCrescenzo, justifică fără rușine molestarea copiilor ca „parte a procesului de dezvăluire sau ieșire la iveală a (homo)sexualității copilului.”

Recent, poliția din Scoția a arestat doi membrii marcanți ai Asociației minorităților sexuale pentru tineret din Scoția – LGBT: Lesbieni, Homosexuali, Bisexuali și Travestiți – pentru că molesta copiii. James Rennie și Neil Strachan susțineau propaganda homosexuală printre tineri, dar făceau parte în același timp dintr-o vastă rețea de pedofili din întreaga lume. Ei molesta copiii cu vârsta chiar numai de 18 luni! (**Lifesitenews.com**)

Câtă libertate avem citind ziare ca Libertatea

Văzând răul care ne înconjoară, boile, sărăcia și suferința în general, care s-au abătut asupra poporului român facem aproape în fiecare număr al revistei noastre un apel la rugăciune și pocăință. În acest context, Studiul Național de Audiență vine parcă ca să ne indice măsura în care se mai poate afirma în zilele noastre că suntem un popor creștin. Potrivit acestui studiu între cele mai citite cotidiene din România sunt:

- » Libertatea cu 1 413 000 cititori pe ediție;
- » Cancan cu 783 000;
- » Clik 685 000.

Aceste cotidiene, numite și tabloide, deversează zilnic cantități masive de murdărie în sufletele celor care le citesc. Este înspăimântător faptul că astfel de publicații, considerate, într-o societate normală, de-a dreptul obscene, sunt cele mai citite. Practic, scâldarea în această spurcăciune zilnică a devenit o banalitate...

Este oare cu puțință să fie ținute în adâncul minții atât imaginile desfrânate și minciuna din publicațiile anterioare, cât și gândurile evlavioase ale Cuvântului Adevărului Hristos?

Este oare posibil să ne purtăm cu smerenie și cu sentimentul pocăinței după ce zilnic ne excităm simțurile cu pornografie și senzațional, cu mânie și cu o batjocură generală a oamenilor, a aproape tot ce există?

Mai are oare rost să ne întrebăm de ce s-a înrăit atât de mult lumea din jurul nostru; de ce hoția, desfrânarea, batjocura, egoismul și individualismul au ajuns să definească peisajul urban românesc?

E nevoie de multă rugăciune...
(M.C.)